

udělat za vás... slibuji, že to už víckrát neudělám. Ale dává to smysl vzhledem k okolnostem, tak se, prosím, nezlobte.“

„Belmondo teda nebude?“ ozval se někdo, což vyvolalo další vlnu šepotu i ojedinělý smích.

Ředitelka zavrtěla hlavou, tvář stále přívětivou, jako by to nestálo žádné úsilí. „Ráda bych vám dnes pustila film spojený s mužem, který pro mě hodně znamená, aniž by to on věděl. Můj otec mě brávil na jeho každý nový film, přičemž mi neustále připomínal, že to jsou spíš filmové romány.“ Odmlčela se. „Ten dnešní už otec vidět nemohl, ale věřím, že by se mu líbil. Jmenuje se *Hořící kůň*. Spousta z vás ho určitě viděla a těm, kteří ne, bych nerada kazila radost z příběhu. Zmiňuji to hlavně z toho důvodu, že ho napsal – ode dneška – jeden z nás. Nejen to, dokonce si v něm i zahrál. Ráda bych vám představila pana Pavla Moučku.“

Šepot mezi obyvateli Domu paměti přešel v neskrývanou bouři. Hlavy všech přítomných se natočily směrem k Pavlovi, který stál vedle ředitelky. Opatrně zvedl ruku na pozdrav. Do teď to pro ně byl jenom další starý člověk jako všichni ostatní. A kvůli žádnému z nich se podobné ceremonie nekonaly.

„Páni,“ vzdychla Anh a dloubla do Boženy loktem. „Tenhle člověk se stane celebritou i tam, kde si ho nikdo nepamatuje. Toho se drž.“

Boženu samotnou překvapila vlna úlevy, kterou cítila, když jej sledovala. Anh byla její přítelkyně, ale Pavel... ten znal její život. Byl součástí toho, co kdysi opustila.

„Buďte na něj, prosím, hodní, ať nám hned neuteče,“ vyzvala je ředitelka a sál se rozezněl smíchem. Položila Pavlovi ruku na rameno. „Dnes máme možnost prožít výjimečný večer. A taky výjimečný čas... protože jsme se s panem Moučkou na něčem výjimečném domluvili.“

Pavel vystoupil o krok dopředu. „Prvně...“ Zarazil se, ale stále se usmíval. Nenuceným, vřelým úsměvem, který mu umožnil to náhlé mlčení překonat bez větších rozpaků. „Prvně jsem... se chtěl omluvit. Že jsem se tak dlouho... že mi trvalo, než jsem doopravdy přišel mezi vás.“

Natáhl se po sklenici vody, kterou měl po pravé straně, a do-
přál si několik doušků. Pak si otřel rty kapesníkem, zatímco se v místnosti usazovalo rozpačité ticho.

„Pravda je... že už je to dlouho... co jsem něco napsal,“ přiznal. „A taky to... že nejsem moc dobrý řečník. Takže přeju rovnou k věci. Chtěl bych... abyste vzpomínali. A pak... abyste napsali svoje příběhy. Když zapomenete. Můžete to pak číst.“

„Psát?“ ozval se nevěřičně Eduard do hutného ticha. „Co je to za pitomost?“

„Žádná pitomost,“ oponovala ředitelka s nepolevujícím klidem, „není třeba říkat taková slova, Eduarde. Může to fungovat. Respektive ono je potvrzené, že to funguje. Sami bychom vám to dřív nebo později nabídli. Jenom jsme zatím nenašli nikoho vhodného, kdo by podobný program mohl vést. Až do teď. A pokud vám můžu poradit, tak to určitě zkuste. Takovou příležitost jen tak brzy mít nebudeme. Ale...“ řekla a zvedla prst, „... rozhodně to není povinnost. Jenom možnost, která se vám nabízí. Nikdo vám nic nenutí.“

„A pak z toho bude třeba film?“ zahalekal Eduard. „Chtěl bych vidět, kdo by hrál moji bejvalou.“

„To jsi asi jedinej,“ prohlásila Anh, což ostatní v místnosti rozesmálo.

„Až skončí film... a je báječný, to mi věřte,“ ubezpečila je ředitelka, „tak dostanete možnost se do tohoto... kroužku pana Moučky zapojit. Začali byste po víkendu, je to tak?“

„Jistě,“ přisvědčil Pavel. „V pondělí. Ale už pusťte ten film.“

Ředitelka svižně přikývla. „Máte naprostou pravdu.“ Pokynula hlavou ošetřovateli, který zhasnul světla v sále.

„Samý překvápko, ten tvůj přítel,“ zašeptala Anh. „Čekají nás zajímavý časy. Sice si to úplně nedokážu představit, ale i tak do toho půjdeme, no ne?“

„Druhá míza?“

„To spíš tak čtvrtá,“ odtušila Anh a vzápětí se začala dusit smíchy, čímž donutila k tomu samému i Boženu. Několik hlav se k nim nespokojeně otočilo, což jejich záchvat smíchu ještě